

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba y Puerto-Rico** 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LO PARTIT OBRER

DEVEM alabar incondicionalment als obrers que fa dos diumenjes van reunir-se al *Circo equestre*, per las probas de cordura y sensatés que van donar, discutint tranquilament los més intrincats problemes socials. Allá haurian d' anar a aprendre bonas formas y respecte á totas las ideas, los conservadors de 'n Canovas y de 'n Romero Robledo, que avuy com avuy se tiran los trastos pel cap, sense respecte al públich, enemich en general d' aquesta mena d' espectacles.

Los obrers, ansiosos de millorar la seva sort, van emitir ideas y van formular projectes, bons y dignes de aplauso en sa major part, si bé que algun nos sembla erróneo y per consegüent inadmissible.

Se tracta, segons van dir casi tots los oradors, de constituir un partit obrer, independent dels demés partits, en vista de que 'ls representants burgesos, segons lo Sr. Caparó, no poden ni deuen fer res per las classes obreras.

No volém consignar, perque aixó no 'ns está bé als demócratas, lo que han fet fins are en pró dels treballadors y dintre de l' esfera politica, 'ls partits liberals y demócratichs, sigan ó no sigan burgesos. Los que tingan memoria, repassin lo passat y comparin ab lo present. De segur que avants de la Revolució de Setembre, per no anar més lluny, no haurian pogut reunir-se 'ls obrers, sinó per resá 'l rosari. En quan á *meetings*, ni parlarne.

Pero suposém que las classes treballadoras no deuen res, res enterament als partits politichs avanats que significa avuy la creació de un partit exclusivament obrer?

Los partits no 's forman, ni poden formarse per l' únich y exclusiu estimul dels interessos materials. Deixant apart á certas agrupacions ó exrecencias politicas que no tenen altre objecte que munyir lo presupuesto, y que en realitat no son partits, sinó partidias, las verdaderas agrupacions politicas proclaman y realisan ideas de caràcter general, beneficiosas á la societat, sense distinció de classes.

«Tots som fills de Deu» diuhen los que creuhen; «tots som germans» dihém los demócratas, y si la diferencia de fortunes y de aptituts fa qu' existeixin classes socials, los partits politichs no deuen tendir may á enemistarlas ni á dividirlas, sinó á armonisar tots los interessos, per realisar lo progrés y practicar la llibertat. Separarse de aquest fi, significa divagar.

Lo mateix partit obrer formula un programa, que conté molts dels principis proclamats per la democracia, en quals filas figuran y han figurat sempre elements que no pertanyen rigurosament á las classes treballa-

doras. ¿Per qué, donchs, s' atribueix principis, que avants qu' ell, los han proclamat los demócratas?

Siguém generosos: suposém que inventés un programa enterament original y exclusivament seu, lo qual es molt difícil, ¿podria realisar-lo per si sol lo partit obrer? Casualment no hi ha res que divideixi tant com los interessos, y un cop posats los obrers en lo camí, acabarian per trobarse contrapuntats en molts punts, y en ferse la guerra mútuament. Aixó es tant clar com l' aygua.

Finalment, aixís com no trobém cap rahó perque hi haja 'l partit dels advocats, dels metjes, dels ingeniers y dels periodistas, no sabém cometre que pugua haverhi 'l partit dels obrers, sola y exclusivament dels obrers, partit que demá podria subdividirse y tindriam la fracció dels fusters y dels mestres de casas, dels sabaters y dels sastres, perque tot lo que 'ls ideals tenen de generosos, tenen de mesquins los interessos.

Que 'ls obrers s' associhin per millorar la seva sort, es molt just y molt laudable; que tractin d' emanciparse, es lo seu deber; pero politicament, com á ciutadans de una nació que 's compon de totas las classes socials, deuen treballar per la llibertat del individu sense distinció de classes, per la igualtat davant la ley, perque regni la justicia y no 'l privilegi; en una paraula, deuen aspirar á la democracia y á la república, unintse fermament á tots los que professin aquestas ideas.

P. K.

DEL NATURAL.

SENYOR Sagasta! ¿Se pot entrar?

—Entra, Joanet, entra... ¡Ay! Dispensim, Martos: me creya qu' era portar que 'm pujava las botinas: creguim, tē la mateixa veu... y 'l mateix caminar...

—Es molt creible... Altrament, si no es molestarlo, venia per demanarli un petit favor.

—Digni, home digui; ja sab que per vosté...

—¡Mil gracias! Pues ja veurá... entre paréntessis, ¿no tē pas un cigarro per aquí?

—Tingui, allí sobre n' hi ha un caixó...

—¿No son pas del estanch? ¡eh!

—¡Bo! ¿Qué 's creu que jo fumo porqueria? Son *vegueros* magnifichs... la flor del Yumuri.

—¿De veras? Donchs me 'n quedaré uns quants...

Voldria, pues, com li deya, que 'm concedís un petit favor, ¡ey! si á vosté no li vè malament, perque no vull que per res del món... ¿comprén l' idea?

—¡Per supuest! ¿De qué 's tracta?

—¡Psè! Una tonteria. Tinch un xicot á casa, que 's porta molt bé y qu' es molt intelligent, y voldria protegirlo...

—¡Qué! ¿qué 'l vol fer sortir diputat?

—¡Vol caillar! Per ara no me las pègo tant fortas: ab lo temps, no dich que nò; pero, avuy per avuy, ja 'm contento ab que li dongui un empleu qualsevol... res, secretari d' un gorbren civil, ó administrador económic d' alguna provincia ó una coseta aixís...

—¡Senyor Martos! Miri que...

—¿Qué vol dir? ¿Per ventura troba exageradas las mevas pretensions?

—Home... la veritat... una cosa com aixó. ¿Qué ha fet aquest individu? ¿quins mérits ha contret?

—Quan jo li dich que 's un xicot que val, ja pot pensar que tinch motius per dirho. Es una criatura més sumissa que un cabrit; escriu correctament en paper blanch, y miri, no li diré mes sino qu' ell es qui fins ara ha apuntat la roba de la bugadera. ¡'M sembla que un home que als vintitres anys fa aixó, no es cap tonto!

—Bueno, bueno; veurém... procurarem entafurarlo en qualsevol recó...

—Ja veurá, don Práxedes; á mi no 'm vingui ab aquets romansos: tot aixó son excusas de mal pagador. ¿Vol colocarlo ó no? Respónguim sense subterfugis y llavoras jo sabré á qué atenerme.

—¿Es a dir que vosté s' hi empenya?

—¡Veji si m' hi empenyo, que si 'm dona un desayre esqueixo la grua y tot se 'n va á can Pistraus..!

—Bè, home, bé; 'l colocarem.

—¡En una administració económica!

—Está bé: li prometo que si, home...

—Donchs, gracias anticipadas y á reveure...

—¡Abur! ¡ah! Escolti: ¿cóm se diu aquest feligrés?

—Ramon Sanchez...

* * *

Dugas horas més tart:

—¡Don Práxedes! ¿Diu que vosté m' ha de dir alguna cosa?

—¡Ah, si; segui, Camacho, segui! M' ha de fer un favor.

—¿Qué? ¿qué 'm vol demanar quartos? No tinch un clau.

—No; no vull que que 'm dongui res; al contrari jo vull donarli á vosté.

—¡Ah, ah! A veure, á veure: aixó es lo que convè.

—Li vull donar un jove molt discret é inteligent, don Ramon Sanchez, perque me 'l coluqui en alguna administració económica.

—Bueno; veurém si hi ha vacant alguna plassa de porter...

—¡Cál qué diu? Es un jove de carrera y de molt pit.

—Pues que vaji á las de caballs y potser guanyará un premi.

—Ja veurá, deixis de bromas: es indispensable donar l' empleu de jefe económic á aquest jove: en Martos me 'l ha recomanat.

—¡Pero si no hi ha puesto!

—¡Fassinhi; ordeni alguna cessantia.

—¡Es imposible!

—¡Cóm imposible! Reflexioni lo que diu...

—Pero... ¡en fil Veuré de conjuniarho; pero jo no asseguro res...

—Tè de ferho, tè de ferho: s' ha d' emplear á don Ramon Sanchez.

* * *

En lo Consell de ministres d' aquella tarde:

En Camacho:—Hi determinat nombrar jefe económic de Pontevedra... á don Ramon Sanchez...

Tots los ministres, á coro:—¿Ramon Sanchez? ¿qui es aquesta celebritat?

En Sagasta:—¡Ah! ¿no 'l coneixen? Es un jove

y tinch tantas esperansas de guanyar las eleccions, que 'm deixo tallá una cama si per unanimitat no 'm fan pare de la patria.

—¿Si? Pues es extrany que jo no l' hagi vist en cap banda.

—¿Per qué?—Perque jo també hi seguit, casa per casa, tot lo districte en qüestió durant dos ó tres senmanas, conquistant per tot arréu amistats á carretadas que 'm donan dret á esperar que 'ls vots d' aquesta comarca serán totalment per mí.

—¿Vosté espera aixó? Pues vaja, ja cal qu' esperi sentat, ó sinó deurá cansarse.

—¿Cá! Si 'ls he promés un pont...

—¿Un? Pues jo n' he promés quatre.

—Jo 'ls he dit que 'ls provehiré d' aygua clara en abundancia.

—Jo 'ls he jurat fé una font á dintre de cada casa.

—Jo 'ls he promés realisar obras á l' iglesia.—¿Cáscaras! Jo 'ls he dit que 'ls faré fer una iglesia de cal Ample, gran com una catedral y ab vint ó trenta campanas.

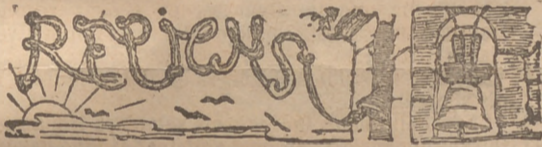
—En fi, jo á cada elector ja li he dat una abraçada.

—Pues jo á cada un li he donat una pesseta.—¿Carambas! Veig que ha treballat molt bé; pero aixó no m' amilana: tinch propósit de sortir diputat, cayga 'l que cayga, y ara que ja l' he avisat, torno altre cop á la carga.

—Y jo li dich lo mateix: tinch los vots á la butxaca, y tant si vol com si no, jo sortiré.—¿Donchs, en marxa!

Y 'ls infelissos se 'n van á prosseguir la batalla, sense pensar que 'l govern deixarà á tots dos sense acta, perque pèl districte aquest ja ha resolt que 'n surti un altre qu' es molt amich d' un company d' un conegut de 'n Sagasta.

C. GUMÁ.

N xiste sobre las representacions de la Patti donadas en lo *Teatro Principal*.

—Noy, ho sè de cert, deya un jove, l' empresa presentarà l' escena ab la major propietat: decoracions, mobles, cortinatjes, tot será

d' época.

—¿Qué va que no han pensat ab una cosa?

—¿Ab qué?

—Ab lo metje que visita á la *Traviata* en l' últim acte. Jo al puesto de la empresa, ¿may dirias qué faria?

—¿Qué?

—Costès lo que costès, aniria á trobá al Doctor Robert y li diria: «Vosté no cantarà; pero surti á visitarla.»

Los carlins han estat passejant á n' en Nocedal per Catalunya.

Y per últim dimecres van donarli un ápat al *Hôtel Continental*.

Hi sentit á dir que 'l *menú* era com segueix:

SOPA: Puré de llantias, amanit ab oli de llantias.—Arrós ab *Uis*.

ENTRANTS: Sanch y fetje de liberals.—Grasoletas d' húngara.—Péus de pont de Oroquieta.—Llobarro *hojalatero* (á la llauna).—Filet de convent.—Anech á lo carlí.

POSTRES: Absolutisme gelat.—Pets de monja.—Melons y carabassas.

VINS: Chacoli fuerista.—Ranci de dir missa.

LICOR: Petróleo.

Per celebrar lo primer aniversari de la aparició del periódich *El Resumen*, en Lopez Dominguez, va donar un ápat als redactors.

A la taula eran tretze.

¡Tretze! Al cap de l' any, un de mort.

Ja sè qui 's morirà: ¡l' esquerra!

A última hora 'ls esquerrans han acordat fer al govern una guerra sense quartel.

Ja ho sabiam: en materia de quartel, ells no volen entendrehi res.

Lo que 'ls llama l' atenció no es pas lo quartel; es l' oficina.

Y de l' oficina, la nómina.

El *Resumen* de Madrit se quadra y recorda que l' espasa del general Lopez Dominguez va brillar á Alcolea, y pot encara tornar á relluhir sempre que perillin la llibertat y la patria.

O bè sempre que siga necessari fer mandonguillas. Mandonguillas qu' en últim resultat se las menjará en Romero Robledo.

Si en Cánovas es un mónstruo, en Romero Robledo es una rata pinyada.

Era conservador y s' ha fet liberal; y ara resulta que 'ls conservadors no 'l volen, ni 'ls liberals tampoch.

Li succeheix com á la rata-pinyada de la fábula: los roedors, no 'l volen perque tèn alas y es aucell, y 'ls aucells se 'l treuen del davant á fastichs, perque encare que tinga alas, tèn morro y dents.

Entre las bellasas de Catalunya que 'ls carcundas han fet veure á n' en Nocedal, s' hi conta la vila de San Boy.

¡Son molt previsoros los carcundas catalans!

Al ensenyarli 'l famós manicomi, podían dirli:

—¿No veu? Aquí tèn una casa á la seva disposició.

Durant lo mes de janer, los gobernadors han deixat cessants á més de mil estanquers.

Podrèm no cremar los cigarros; pero 'ls estanquers á horas d' are estarán que s' arbolan.

Diu que hi ha un sastre á Barcelona que ha trobat la quadratura del Circul.

Vaja, que avants qu' ell no falta qui va trobarla.

O sinó aquí tenen lo Circul conservador. Un Circul que s' ha quedat en *quadro*.

Pèl demès me sembla á mí que 'l sastre podria dedicarse á certs problemas encare que més intrincats més profitosos.

Com per exemple: podria buscar la manera de que tots los parroquians endarrerits li paguin lo compte.

A Madrit lo petróleo ha baixat una pesseta per llauna.

¡Qué s' hi ha de fer!

Lo petróleo baixa pero la necessitat d' emplearlo puja.

Uns negociants de vins de Paris han dut davant dels tribunals á un tal D. Pasqual de Borbón, conde Bari y germá del ex-rey de Nápols.

Aquest mestre ¿saben lo que feya?

Comprava grans cantitats de ví á fiar, responent ab una finca que ja la tenia hipotecada feya qui sab lo temps y que al últim los acreedores se li van vendre, deixant als negociants de ví, sense mam y sense quartos.

¡Aixó un Borbón! ¡Y un Borbón germá de un rey!

Are vajin á fiarse de certs apellidos.

A més de 'n Mazzantini, sembla que també 's presenta candidat lo célebre Dr. Garrido.

Vaja que lo qu' es á la Daltosas, ni 'l Dr. Garrido la salva.

Perque 'l mateix afany ab que va á buscarlo, demostra qu' está deshauciada.

Un dels presos de Madrit es un tal Serrano, qu' es federal, y carnicer.

Diuen que van trobarli algunas armas.

¡Los fan tanta por, los ganivets del ofici!

¡Ah! Una recomendació. Si volen caretas de primera, vajin á casa la viuda Galcerá, carrer Nou de la Rambla. N' hi ha unas de tigre per disfressarse de carlista, que fan quedar blau.

Den anava caritat un pobre dibent á tots los que li passavan pèl costat:

—Una limosnetta per aquest pobre cego.

Quan vels 'hi aquí que un senyor que 'l favoria' ab dos quartos, un dia va passar per davant seu, sense donarli res, per no tenir diners engrunats.

—Senyoret, va dirli 'l cego: ¿y donchs, que no 'm dona 'ls dos quartos avuy?

—¿Y are? digué 'l senyor: ¿cóm m' ha pogut conèixe?

—Perque li vist.

—Es á dir que vosté hi veu.

—Si senyor, no hi haig de veure...

—Llavors ¿cóm s' atreueix á demanar limosna per un pobre cego?

—Oh, es que 'l cego no soch jo; es lo gos que m' acompanya.

Un pare desitjós de instruhir al seu fill, li donava la següent llistó de geografia:

—Observa, fill mèu, que quan es dia en una part de la terra, á l' altra part es nit. Per exemple: quan nosaltres nos fiquèm al llit, los xinos s' aixecan.

Y 'l fill va respondre:

—Ay papa: ¿creuria vosté que per res del mon voldria jo casarme ab una xina?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Te-cla*.
2. ACENTIGRAFO.—*Pare-Paré*.
3. ANAGRAMA-CONVERSA.—*Cartró-Carrot-Nata*.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Tamborets*.
5. GEROGLIFICH.—*Per grans los rosaris*.

XARADA.

Es un animal d' estima
prima;
musical diu qu' es l' Ambrós
dos;
part del any diu en Pep qu' es
tres.

Y si encare no has comprés, lector, aquesta xarada es un peix que molt m' agrada lo *primer y dos y tres*.

J. TRUJOLS,

ANAGRAMA.

Hi ha *total* en moltsas casas,
tot es planta per menjar,
y la que se 'n menja forsa de segú 's queda *total*.

Al lector que m' endevini de *total* se li darà un mocador, perque 's *tot* are que tant de fret fa.

S. UST.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: un peix.—Tercera: vegetal.—Quarta: carrer de Barcelona.—Quinta: fruyta.—Sexta: nom de dona.—Séptima: consonant.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

CONVERSA.

—Madrona, ¿vols venir fins á la Rambla?
—Si que de passada aniré á buscar á mon cusí.
—¿Cóm se diu?
—Mira, are entre 'ls dos ho havém dit.

J. PANÉ.

GEROGLIFICH.

KI VII
SAGASTA

||
SIT

R. Y T. PATILLASSAS.

EL VOLAPÜCK

NOVÍSIMA GRAMÁTICA

DE LA

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

por J. COSTE, intérprete traductor jurado.—Profesor de varios idiomas.

Véndese á 4 reales. Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20 y demás principales librerías.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

CARNAVAL

—¡Escolta tú, mascareta..!
—¡Fora d' aquí, que 'm feu nosa!

—¿Que no 'ns buscas á nosaltres?
—No, que busco... un' altra cosa...